

Gazeta Krakowska

Wyd. A
Cena 15 gr

Organ KW Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok IV. Kraków, poniedziałek 22 grudnia 1952 r.

Nr 306 (1314)

W ub. sobotę odbyła się narada naukowców z robotnikami, w czasie której zostali odznaczeni wysokimi odznaczeniami naukowcy i robotnicy-racjonalizatorzy. M. in. prof. W. Biernawski został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. Na zdjęciu prof. Biernawski dzieli się wrażeniami z pobytu w ZSRR z robotnikami-racjonalizatorami. Sprawozdanie z narady podajemy również na str. 1.
Foto: Otto Link

Uroczysta akademія w Warszawie z okazji 73 rocznicy urodzin towarzysza Józefa STALINA

WARSZAWA

W przededniu 73 rocznicy urodzin Józefa Stalina — 20 bm. — odbyła się w Teatrze Polskim w Warszawie uroczysta akademія, zorganizowana przez Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

W prezydium akademii zajęli miejsca: Przewodniczący Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej Bolesław Bierut, członkowie Biura Politycznego KC PZPR: Aleksander Zawadzki, Konstanty Rokossowski, Hilary Minc, Jacek Bogdan, Edward Ochab, Józef Cyrankiewicz, Franciszek Mazur, Zenon Nowak, Roman Zambrowski, Franciszek Jóźwiak, Stanisław Radkiewicz, Adam Rapacki, Władysław Dworakowski, Hilary Chelchowski, członek KC PZPR: Stefan Jedrychowski i Franciszek Fiedler, wiceprezes NKW ZSL — Stefan Ignar, przewodniczący CK SD — Wacław Barcikowski, wiceprzewodniczący CRZZ — Paweł Wojaś, przewodniczący ZG ZMP — Stanisław Nowocień, sekretarz ZG ZSCh — Marian Jaworski, sekretarz KW PZPR — Władysław Matwin, przewodniczący prezydium Stoi. Rady Narodowej — Jerzy Al-

brecht, literat Jerzy Andrzejewski oraz przewodniczący Prezydium Akademii Stanisław Szarłowski i Maria Zurawska. Na akademii obecni są członkowie Rady Państwa, członkowie rządu, członkowie KC PZPR, przedstawiciele stronnictw politycznych, Wojska Polskiego, organizacje społeczne, przedstawiciele świata naukowego i kulturalnego oraz liczni przewodnicy pracy.

Obecni są także d'officiis ZSRR — D. I. Chaikin oraz przedstawiciele dyplomacji państw zaprzyjaźnionych. Nad prezydium na tle czerwieni jaśnieje biały popiersie Wielkiego Stalina.

Po odegraniu hymnów narodowych Polski i ZSRR, akademię zabrał i przewodniczył członek Biura Politycznego KC PZPR Aleksander Zawadzki. Słowa zagrzenia wywołały gorące owacje na cześć Chorażego pokoju, wielkiego przyja-

ciela narodu polskiego — Józefa Stalina, na cześć Przewodniczącego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Prezesa Rady Ministrów Bolesława Bieruta, na cześć wiecześniejszej przyjaźni polsko-radzieckiej.

Następnie członek KC PZPR Stefan Jedrychowski wygłosił referat, obrazujący życie, walkę i genialny wkład myśli twórczej Józefa Stalina w naukę marksizmu-leninizmu. Słowa referatu wywołały wśród zebranych wielokrotną, gorącą manifestację uczuć miłości do genialnego nauczyciela mas pracujących całego świata.

(Referat podajemy na str. 3.)

Z kolei depeszę KC PZPR do Józefa Stalina odczytuje sekretarz Komitetu Warszawskiego PZPR Władysław Matwin.

(Tekst depeszy podajemy na str. 1.)

Słowa depeszy przyjmują zebrani długotrwałą poeżną owacją. Zebrani stoją wielokrotnie skądają „Stalin, Po-koj”.

Część oficjalną akademii zakończono odśpiewaniem „Wędzynarodówki”.

Będziemy odważnie i stanowczo walczyć o wielką sprawę pokoju między narodami

WIEDŃ

Kongres Narodów w Obronie Pokoju zakończy swe obrady w nocy z dn. 19 na 20 bm. Na końcowej sesji przewodniczył Yves FARGE.

Dobiegły końca ósmiodniowe obrady wielkiego zgromadzenia narodów, które wysiły do Wiednia swych najlepszych przedstawicieli, aby wyrazili oni niezłomną wolę pokoju setek milionów ludzi. Sprawozdawcy trzech komisji Kongresu przedstawili rezolucje, przyjęte przez komisje. Następnie Bernal (Anglia) przedstawił Kongresowi projekt apelu do rządów pięciu mocarstw w sprawie podpisania paktu pokoju.

Po zapoznaniu się szczegółowo z tekstami rezolucji, stanowiących podsumowanie historycznych obrad, mających na celu utrwalenie pokoju na całym świecie, delegaci, reprezentujący przeszło 100 krajów, wyrazili swą gorącą aprobatę dla rezolucji.

Ogromna sala filharmonii wiedeńskiej nigdy jeszcze nie mieściła tak wielu ludzi. Delegaci, obserwatorzy, goście, dziennikarze zapelnili parter, balkony i galerie. Ludzie stoją, nawet w przejściach, między rzędami krzesel i przy drzwiach; w sąsiadujących z salą pokojach setki gości słuchają mówów przy głosniakach. Sala tonie w jasnym świetle reflektorów. Płynie niezwykle podniosły i ożywczy nastrój; z balkonów słychać radosne pieśni różnych narodów — śpiewają delegaci i goście.

Wśród burzy oklasków zajmują miejsce przewodniczącego wybitny Francuz bojownik o sprawę pokoju, jeden z przywódców Światowej Rady Pokoju Yves FARGE. Udziela on głosu sekretarzowi generalnemu Światowej Rady Pokoju Jeanowi LAFFITTE, który składa sprawozdanie o składzie delegacji na Kongresie oraz o dokonanej przez Kongres pracy organizacyjnej.

W Kongresie Narodów w Obronie Pokoju — oświadczył LAFFITTE — zwołanym przez Światową Radę Pokoju i obradującym w Wiedniu od dnia 12 do 19 grudnia 1952 r., wzięło udział 1.857 uczestników, którzy przybyli z 85 krajów, w tej liczbie 1.604 delegatów, 105 zaproszonych gości, 102 obserwatorów, 46 przedstawicieli organi-

zacji narodowych i międzynarodowych. ZSRR reprezentowany jest na tym Kongresie przez 44 delegatów, kraje demokracji ludowej reprezentuje 6 delegacji, liczących 138 osób. Wszystkie pozostałe kraje reprezentowane są przez delegacje, liczące 1.019 delegatów. Mimo wszelkich przeszkód przybyło na Kongres 198 delegatów włoskich.

Chiny reprezentuje 59 delegatów, Korea północna — 10 i Vietnam — 11 delegatów. Wszystkie pozostałe kraje Azji reprezentowane są przez 18 delegacji, liczących 150 delegatów, w tej liczbie — 30 delegatów z Indii, 17 z Japonii.

Kontynent amerykański reprezentowany jest na Kongresie przez 23 delegacje liczące 293 delegatów.

Afryka i Oceania reprezentowane są przez 10 delegacji, liczących 95 delegatów. W Kongresie uczestniczyli delegaci należący do światowego ruchu w obronie pokoju, jak również de-

Oroędzie Kongresu Narodów w Obronie Pokoju

Kongres Narodów w Obronie Pokoju na swym końcowym posiedzeniu uchwalił następujące

położenia kresu polityce przemocy, która przynosi narodom największe nieszczęścia i kryje w sobie niebezpieczeństwo wirażenia ludzkości w ocalała katastrofę.

Jesteśmy zdania, że między państwami nie ma takich różnic, których nie można by uregulować w drodze rokowań. Dość już niszczenia miast i krajów, dość gromadzenia morderczych broni, dość głoszenia nieważności i wyzywania do wojny! Najwyższy czas, by przystąpić do rokowań, najwyższy czas, by osiągnąć porozumienie.

Nieskrepowana dyskusja wyrażała zgodną wolę Kongresu

położenia kresu polityce przemocy, która przynosi narodom największe nieszczęścia i kryje w sobie niebezpieczeństwo wirażenia ludzkości w ocalała katastrofę.

Jesteśmy zdania, że między państwami nie ma takich różnic, których nie można by uregulować w drodze rokowań. Dość już niszczenia miast i krajów, dość gromadzenia morderczych broni, dość głoszenia nieważności i wyzywania do wojny! Najwyższy czas, by przystąpić do rokowań, najwyższy czas, by osiągnąć porozumienie.

Nieskrepowana dyskusja wyrażała zgodną wolę Kongresu

położenia kresu polityce przemocy, która przynosi narodom największe nieszczęścia i kryje w sobie niebezpieczeństwo wirażenia ludzkości w ocalała katastrofę.

Jesteśmy zdania, że między państwami nie ma takich różnic, których nie można by uregulować w drodze rokowań. Dość już niszczenia miast i krajów, dość gromadzenia morderczych broni, dość głoszenia nieważności i wyzywania do wojny! Najwyższy czas, by przystąpić do rokowań, najwyższy czas, by osiągnąć porozumienie.

Nieskrepowana dyskusja wyrażała zgodną wolę Kongresu

położenia kresu polityce przemocy, która przynosi narodom największe nieszczęścia i kryje w sobie niebezpieczeństwo wirażenia ludzkości w ocalała katastrofę.

Jesteśmy zdania, że między państwami nie ma takich różnic, których nie można by uregulować w drodze rokowań. Dość już niszczenia miast i krajów, dość gromadzenia morderczych broni, dość głoszenia nieważności i wyzywania do wojny! Najwyższy czas, by przystąpić do rokowań, najwyższy czas, by osiągnąć porozumienie.

Nieskrepowana dyskusja wyrażała zgodną wolę Kongresu

położenia kresu polityce przemocy, która przynosi narodom największe nieszczęścia i kryje w sobie niebezpieczeństwo wirażenia ludzkości w ocalała katastrofę.

Jesteśmy zdania, że między państwami nie ma takich różnic, których nie można by uregulować w drodze rokowań. Dość już niszczenia miast i krajów, dość gromadzenia morderczych broni, dość głoszenia nieważności i wyzywania do wojny! Najwyższy czas, by przystąpić do rokowań, najwyższy czas, by osiągnąć porozumienie.

Nieskrepowana dyskusja wyrażała zgodną wolę Kongresu

położenia kresu polityce przemocy, która przynosi narodom największe nieszczęścia i kryje w sobie niebezpieczeństwo wirażenia ludzkości w ocalała katastrofę.

Jesteśmy zdania, że między państwami nie ma takich różnic, których nie można by uregulować w drodze rokowań. Dość już niszczenia miast i krajów, dość gromadzenia morderczych broni, dość głoszenia nieważności i wyzywania do wojny! Najwyższy czas, by przystąpić do rokowań, najwyższy czas, by osiągnąć porozumienie.

Nieskrepowana dyskusja wyrażała zgodną wolę Kongresu

położenia kresu polityce przemocy, która przynosi narodom największe nieszczęścia i kryje w sobie niebezpieczeństwo wirażenia ludzkości w ocalała katastrofę.

Depesza Prezesa Rady Ministrów Bolesława BIERUTA do Józefa STALINA

Do Przewodniczącego Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich
Towarzysza JOZEFA STALINA

MOSKWA — KREML
W dniu Waszych urodzin przesyłam Wam, drogi Towarzyszu Stalin, w imieniu narodu polskiego oraz Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i moim własnym, najserdeczniejsze pozdrowienia i życzenia.

Naród polski otacza Was z czcią i miłością jako swego Wielkiego Przyjaciela i Nauczyciela, z działalnością którego, jako kierownika sławnej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i państwa radzieckiego związane jest

wzwołanie oraz ugruntowanie niepodległości i bezpieczeństwa naszej Ojczyzny, jej osiągnięcia w budownictwie socjalizmu oraz stałe pogłębianie się przyjaźni polsko-radzieckiej, leżąca u podstaw rozkwitu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Fragne zapewnić Was, że naród polski nie będzie szczędził wysiłków, aby wespół z innymi bratnimi narodami oraz zacieśniać braterski sojusz ze Związkiem Radzieckim — ostoją pokoju i niepodległości narodów.

Gorąco Wam życzę, Towarzyszu Przewodniczący, długich lat życia i zdrowia dla dobra sprawy postępu i pokoju na całym świecie.

(—) BOLESŁAW BIERUT

Depesza KC Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Do Towarzysza JOZEFA STALINA
MOSKWA — KREML

Z okazji 73 rocznicy Waszych urodzin przesyłam Wam w imieniu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, w imieniu narodu polskiego budującego socjalizm — najserdeczniejsze życzenia długich lat życia i zdrowia dla dobra całej ludzkości.

W dniu Waszych urodzin naród polski łączy się z bratnimi narodami radzieckimi w głębokiej czci i miłości dla Waszej osoby — wielkiego bojownika o urzeczywistnienie najszlachetniejszych marzeń ludzkości, Budowniczego Komunistycznego Pokoju, wskazującego wszystkim wyzyskiwanym i uciesnionym ludom drogę wyzwolenia i budowy nowego, szczęśliwego życia.

Z Waszą działalnością naród nasz łączy wywołanie naszej Ojczyzny z hitlerowskiego jarzma, historyczny zwrot w dziejach naszego narodu i głęboką wiarę w zwycięstwo sił pokoju i postępu nad siłami wojny i barbarzyństwa.

Nauki i wskazania płynące z Waszych genialnych prac, przepojone Waszą myślą uchwaliły XIX Zjazd sławnej KPZR, wypowiedziane przez Was na tym Zjeździe historyczne słowa są dla narodu polskiego drogowskazem i natchnieniem do wzmocnionej walki o budowanie socjalizmu w naszym kraju, o zacieśnienie więzów braterskiej przyjaźni z narodami Związku Radzieckiego, o zwiększenie wkładu naszego narodu do świętej walki o sprawę zachowania pokoju.

KOMITET CENTRALNY
POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII
ROBOTNICZEJ

Wysokie odznaczenia za usługi położone na polu współpracy naukowców z robotnikami

W auli Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie odbyła się narada robotników i naukowców województwa krakowskiego, zorganizowana przez Komisję Współpracy Naukowców z Robotnikami przy Okręgowej Radzie Związków Zawodowych.

Celem narady było omówienie dotychczasowych osiągnięć rozwijającej się w naszym województwie współpracy naukowców z produkcją oraz zachęcenie robotników i pracowników technicznych zakładów pracy, aktywność związków zawodowych i naukowców do dalszego masowego rozwijania i pogłębiania współpracy.

W referacie podstawowym w. Władysław Kozub, przewodniczący Okręgowej Rady Związków Zawodowych omówił dotychczasowe formy i osiągnięcia, tak w zakresie współpracy naukowców z poszczególnymi robot-

nikami — racjonalizatorami i nowatorami produkcji, jak i współpracę grup naukowców lub całych zakładów naukowych z zakładami produkcyjnymi, podkreślając, że ta ostatnia forma jest najbardziej znacząca i najbardziej efektywna w praktyce. Wskazał na trudności w wykonywaniu planów produkcyjnych zakładów.

Następnie prof. Witold Biernawski omówił stosowane w Związku Radzieckim formy współpracy naukowców z produkcją oraz osiągnięcia tej współpracy, z jakimi zapoznał się podczas ostatniego pobytu w ZSRR.

Robotnicy, pracownicy techniczni i naukowcy zabierając głos w dyskusji nad referatami wskazywali na ogromne obustronne korzyści, jakie przynosiła dotychczasowa współpraca, mówili o błędach i niedociągnięciach oraz rozwijali perspektywy dalszej współpracy.

Dyskusję podsumował przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych tow. Firganek. Stwierdził on dodatnio wyniki narady i jej znaczenie dla budowy Nowej Huty.

Komunikat Międzynarodowych Nagród Stalinowskich

MOSKWA

Prasa moskiewska ogłasza następujący komunikat Komitetu Międzynarodowych Nagród Stalinowskich „Za utrwalenie pokoju między narodami”

Poniżej podajemy decyzję Komitetu w sprawie przyznania Międzynarodowych Nagród Stalinowskich „Za utrwalenie pokoju między narodami” na rok 1952:

Za wybitne zasługi w dziedzinie walki o utrzymanie i utrwalenie pokoju przyznać Międzynarodowe Nagrody Stalinowskie „Za utrwalenie pokoju między narodami” następującym przedstawicielom sił demokratycznych różnych krajów świata:

1. Yves FARGE (Francja);
2. Saifuddin KICZLEW — przewodniczący Wszchindyjskiej Rady Pokoju;
3. Elisa BRANCO — działaczka Federacji Kobiet Brazylijskich;
4. Paul ROBESON (USA);
5. Johannes BECHER — pisarz (Niemiecka Republika Demokratyczna);
6. James ENDICOTT — duchowny (Kanada);
7. Ila ERENBURG — pisarz (ZSRR);

Wyrażając wolę narodów, domagamy się niezwłocznej podjęcia rokowań w sprawie silniejszego, a nie jednosłonego porozumienia. Jesteśmy przekonani, że skuteczną kontrolą międzynarodową umożliwi przeprowadzenie powszechnego, równoczesnego, stopniowego i proporcjonalnego rozbrojenia.

Popieramy życzenia przedstawicieli wszystkich narodów, którzy domagają się niezwłocznej wycofania broni jądrowej z terenów, które zostały wyprowadzone z rąk państw, które ją posiadały.

Jesteśmy zdania, że państwa NATO, które nie wycofały broni jądrowej z terenów, które zostały wyprowadzone z rąk państw, które ją posiadały, nie mogą być uważane za przydatne do pokoju.

Domagamy się w końcu, aby ONZ stała się ponownie forum porozumienia się rządów i aby nie zawodziła głębiej pokładanych w niej przez narody nadziei.

Narody — bez względu na panujący w nich ustroj społeczny i na ideale, którym się kierują — chcą żyć w pokoju. Wojna przynosi im tylko zubożenie i przetrwanie kłopoty. Narody mogą zmienić bieg wydarzeń i przysporzyć ludzkości uśmiech na jutro.

Wzywamy narody świata do walki o triumf ducha rokowań i porozumienia, o prawo ludzi do pokoju.

Protestujemy przeciwko wszel-

Wysocice — pierwsza spółdzielnia produkcyjna w województwie krakowskim przeprowadziła doroczny podział dochodów

W dniu wczorajszym odbyło się w najstarszej spółdzielni produkcyjnej naszego województwa, w Wysocicach (pow. Miechów) uroczyste walne zebranie członków w celu dokonania podziału dochodu i wyboru nowego zarządu.

Na zebraniu to spółdzielcy z Wysocic zaprosili przedstawicieli partii, Prezydium Rad Narodowych, ZSL, ZSCh, POM i innych instytucji oraz licznych przewodniczących i członków spółdzielni produkcyjnych woj. krakowskiego. Na zebraniu przybył sekretarz KW PZPR, tow. E. Gabara.

Składający sprawozdanie przewodniczący spółdzielni tow. Grzywnowicz zapoznał zebranych z historią powstania spółdzielni, podkreślając walkę klasową w jakiej zakładano i uruchamiano ich spółdzielnię. Stwierdził on, że dzięki stosowaniu wielu doświadczeń kolektywistów radzieckich i ofiarnej pracy większości członków, spółdzielnia corocznie ucielała się i wrosła w dobrobyt jej członków.

Oto np. pierwsza dniówka chlebkowa ważyła się około 15

złoty, podczas gdy już w drugim roku zespolonej gospodarki przekroczyła 20 zł. W bieżącym natomiast roku wzrosła do 25 zł. Całość majątku spółdzielni wzrosła w br. z 219.612 zł do 411.815 zł.

Do rocznego podziału dochodu przyjęto: 140,49 q żyta, 227,68 q pszenicy, 71,31 q owsa, 70,43 q jęczmienia, 571 q ziemniaków, 456 q słomy, 1665 kg cukru oraz 38.901,67 zł w gotówce.

Warsztat mechaniczny im. Związku Młodzieży Polskiej w Nowej Hucie — oddany do produkcji

Dnia 20 bm. załoga Zarządu Budowlanych nr 4 w Kombinacie oddała pierwszy obiekt Zakładu Koksoschemicznego do użytku. Jest to Warsztat Mechaniczny nazwany na cześć młodych budowniczych socjalizmu w Polsce imieniem Związku Młodzieży Polskiej.

W czasie uroczystości przekazał obiekt z rąk budowlanych do rąk młodych eksploratorów, przemawiali przedstawiciele wykonawcy i inwestora oraz

przedstawiciele młodzieżowych załóg budowlanych i załogi warsztatu.

Nowocześnie obrabarki, frezarki i wiertarki obejmie w swoje posiadanie ZMPowska młodzież Nowej Huty.

Spośród budowniczych warsztatu na wyróżnienie zasługują brygadziści: Malecki, Ciesiak, Bijak, Grzelak, Wierciak i zespół kierownika ob. Zajac. Warsztat rozpoczął produkcję dla budowy Nowej Huty.

Następnie prof. Witold Biernawski omówił stosowane w Związku Radzieckim formy współpracy naukowców z produkcją oraz osiągnięcia tej współpracy, z jakimi zapoznał się podczas ostatniego pobytu w ZSRR.

Robotnicy, pracownicy techniczni i naukowcy zabierając głos w dyskusji nad referatami wskazywali na ogromne obustronne korzyści, jakie przynosiła dotychczasowa współpraca, mówili o błędach i niedociągnięciach oraz rozwijali perspektywy dalszej współpracy.

Dyskusję podsumował przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych tow. Firganek. Stwierdził on dodatnio wyniki narady i jej znaczenie dla budowy Nowej Huty.

(Ciąg dalszy na str. 2)

Dalszy ciąg sprawozdania z ostatniego dnia obrad Kongresu podajemy na str. 2 „Gazety”

Kongres Obróńców Pokoju zakończył obrady

(Dokończenie ze str. 1)

Na posiedzeniach nocnych Kongresu obecnych było 178 delegatów. Reprezentują oni: 113 delegatów z 18 agencji i przybyli z 30 krajów. Przewodniczący Yves Farge padł do wiadomości, że Kongres otrzymał przesłane dwa tysiące orzeczeń powitalnych od ludności miast i wsi, od zakładów pracy, od organizacji oraz od znanych działaczy różnych krajów. Oredzia te wyrażają gorącą solidarność z ideami Kongresu, oraz pragnienie obrony pokoju na całym świecie.

Następnie uczestnikom Kongresu przedstawiono zalecenia przyjęte przez trzy komisje. Zalecenia te stanowią podstawę dla uchwał Kongresu. Sprawdzanie z pracy komisji do spraw niezawisłości narodowej i bezpieczeństwa narodów złożył BORSARI; o pracy komisji do spraw położenia kresu toczącym się wojnom — James ENDICOTT; o pracy komisji do spraw osłabienia napięcia międzynarodowego — Isabelle BLUME.

Kongres przystąpił następnie do najważniejszych części swojej pracy — do omówienia trzech uchwał, które mają pomóc w zmobilizowaniu nowych milionów ludzi na całej kuli ziemskiej do walki przeciwko groźbie trzeciej wojny światowej, do walki o trwały pokój.

Prof. BERNAL (Anglia) odczytał tekst apelu Kongresu Narodów w Obronie Pokoju do rządów pięciu wielkich mocarstw. W apelu tym Kongres Narodów w Obronie Pokoju uroczyście wyzywa rządy USA, ZSRR, Chińskiej Republiki Ludowej, Anglii i Francji do podjęcia rozmów w sprawie zawarcia paktu pokoju, aby uratować świat przed największymi nieszczęściami.

Prof. Bernal zakomunikował, że powołano komitet, któremu polecono przekazanie tego apelu rządom pięciu wielkich mocarstw. W skład komitetu weszli: gen. BUXBAUM (Brzyska), ERENBURG (ZSRR), ENDICOTT (Kanada), FARGE (Francja), IFTIHARUDDIN (Pakistan), IWASZKIEWICZ (Polska), gen. JARA (Meksyk), prof. JOLIOT-CURIE (Francja), KICZLEW (Indie), NENNI (Włochy), NITTI (Włochy), TICHONOW (ZSRR), dr WIRTH (Niemcy), VORBECK (Norwegia), ZADEH (Iran). W skład komisji wchodzi ponadto dwaj delegaci Chin, delegat Japonii oraz przedstawiciele Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii, którzy zostaną dokończeni później.

Z kolei delegat Francji Gilbert de CHAMBRUN ogłosił tekst 68 oredzia Kongresu Narodów, w którym wyrażone zostało jednomyślne dążenie wszystkich narodów do niezwłocznego położenia kresu działalności wojennej w Korei, w Wietnamie, Laosie, Kambodży i na Malajach, do zawarcia paktu pokoju między zwycięzami w wielkich mocarstwach, zaniechania wszelkiej ingerencji jednego państwa w sprawy innego państwa. Oredzie wskazuje konkretnie sposoby pokojowego urugulowania problemu niemieckiego i japońskiego oraz zawiera żądanie zakazu wszystkich rozdziałów broni masowej zgląd.

Oredzie zawiera apel Kongresu do narodów świata, aby walczyli o triumf ducha rokowań i o porozumienie, o prawo ludzi do pokoju. Hucznie oklaski delegatów wielokrotnie przezywały odczy-

tywanie przez de Chambrun tekstu apelu. Po ogłoszeniu tych dwóch dokumentów, poddano je pod głosowanie w każdej delegacji oddzielnie. W różnych miejscach wielkiej sali posiedzeń, w pokojach sąsiednich i na balkonach zbrali się członkowie delegacji. Delegaci wznoszą okrzyki na cześć Kongresu. W uroczystej atmosferze Yves FARGE ogłasza wyniki głosowania. Za przyjęciem apelu do rządów pięciu wielkich mocarstw głosowało 1.637 osób; 7 delegatów wstrzymało się od głosu. Za oredziem Kongresu Narodów padło 1.626 głosów; 10 delegatów wstrzymało się od głosu.

Wyniki jednorodnego głosowania uczestników Kongresu wywołały entuzjazm delegatów. „Niech żyje pokój!” — brzmia okrzyki wznoszone w różnych językach. Delegaci z głębokim wzruszeniem śpiewają hymn młodzieży demokratycznej. Gdy milnie owaja, na trybunę wchodzi delegat włoski Giuseppe NITTI, który wygłasza przemówienie końcowe. Nitti podkreślił, że na Kongres przybyli przedstawiciele wszystkich ras i wszystkich narodów, ludzie różnych wyznań i poglądów, ludzie należący do różnych partii politycznych, wszyscy delegaci mieli możliwość zabierania głosu na posiedzeniach plenarnych lub na posiedzeniach komisji i mogli z całkowitą swobodą wyrazić swe opinie. Wywiedli oni swe poglądy i myśli oraz uwagi krytyczne.

Nitti przypomniał, że na Kongresie przemawiali i duchowni różnych wyznań i wszystkich krajów oraz przedstawiciele ludów kolonialnych cierpiących wskutek okrutnego ucisku mocarstw kolonialnych. W toku obrad Kongresu — odczytał Nitti — wygłoszono ważne przemówienia, których treść ma wartość dokumentów i dlatego należało wydać „białą księgę” stanowiącą zbiór tych przemówień.

Dokonaląmy poważnej pracy — powiedział dalej Nitti — i możemy być zadowoleni z osiągniętych rezultatów. Abyśmy zwyciężyli trzeba wierzyć w ideały, trzeba bronić swej sprawy odwrotnie i ofiarnie. W celu spórów nas napotka trudności po powrocie do swych krajów. Nie jest wykluczone, że będzie nam zagrażało niebezpieczeństwo. Coż droższy przyjaciele! Sprójmyzmy temu niebezpieczeństwu odwrotnie w oczy, ponieważ wiemy, że bronimy słusznej sprawy.

Uchwaliśmy Apel Kongresu Narodów i zwrócimy się do rządów pięciu wielkich mocarstw z żądaniem, by rozpoczęły rokowania w celu zawarcia paktu pokoju, wokół którego jednoczą się najspanialsze i najwęższe w historii ludzkości siły. Będziemy pracowali razem, my starzy wojownicy i nowi dzisiejsi przyjaciele, aby cel ten osiągnąć i ustanowić widmo wojny.

Wierzymy w możliwość pokojowego współistnienia różnych ustroju. Wierzymy, że wszystkie różnice zdań między narodami mogą być usunięte w drodze rokowań. Jesteśmy przekonani, że pokój może być osiągnięty i będzie my odwrotnie i stanowczo walczyć o naszą sprawę.

O godz. 3.00 w nocy z 19 na 20 grudnia Yves Farge oznajmił, że wielki Kongres Narodów w Obronie Pokoju zakończył obrady.

Można by przytoczyć tysiące wspaniałych przykładów, gdy nieprzejednana wobec braków i niedomagań postawa korespondentów odegrała decydującą rolę w szybkim naprawieniu zła, zlikwidowaniu niedomagań w terenie.

Im bardziej redakcja naszych pism dba o wszechstronną pracę z korespondentami, im lepiej wykorzystują ich sygnały i artykuły — im głębiej i operatywniej instancje partyjne, państwowe i gospodarcze wyciągają niezbędne wnioski z tych sygnałów i artykułów, im większa opieka otacza ją na swoim terenie ruch korespondentów — tym mniej jest niedociągnięć i błędów w naszej pracy, tym mocniejsza jest nasza więź z najszerszymi masami społeczeństwa w miastach

Wiedza o osiągnięciach Kraju Rad dociera do coraz szerszych mas

Podsumowanie Miesiąca Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej w woj. krakowskim

W niedzielę, 21 bm. odbyło się w teatrze im. J. Sio-wackiego uroczyste podsumowanie Miesiąca Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej. Długotrwała, gorąca owacja na cześć wielkiego Wodzica całej postępowej ludzkości, wielkiego przyjaciela narodu polskiego towarzysza Stalina przyjęli zebrani słowo — otwierającej uroczystości, Ciepeliowej — o mijającej w tym dniu 73 rocznicy Jego urodzin.

W przedwidm zasiadli m. in. przedstawiciel KW PZPR tow. A. MOSTOWICZ, witalny gościami oklaskami konsul ZSRR w Krakowie A. P. NIKITIN, przewodniczący Zarządu Okr. TPP-R w Krakowie tow. TABOROWICZ, sekretarz KM PZPR tow. PA-WLAK, sekretarz prezydium WRN tow. ANTONISZCZAK, przewodniczący Okręgowego Komitetu Frontu Narodowego tow. KLIMEK. Referat sprawozdawczy z przebiegu Miesiąca Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej — o XIX Zjeździe KPZR i o wyborach do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — tow. KOPYSTYŃSKI.

Mówiąc o wielkich wydarzeniach jakie towarzyszyły tegorocznemu uroczystościom Miesiąca Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej — o XIX Zjeździe KPZR i o wyborach do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — tow. Kopystyński stwierdził, że ułatwiły one w znacznym stopniu dotarcie do wszystkich środowisk i wszystkich obywateli z prawdą o życiu i walce bratnich narodów radzieckich. Miesiąc był następnym krzewieniem rzetelnej wiedzy o ZSRR przez popularyzowanie jego wspaniałych osiągnięć na polu budownictwa komunistycznego, jego nauki i kultury. Do załączenia wiedzy przyjaźni łączącej narody radzieckie z narodem polskim powołanie przyczyniło się przyjęcie do Polski świetnego radzieckiego zespołu Moskiewskiego Państwowego Teatru Dramatycznego im. Mossowiego, jak również wizyty artystów i naukowców radzieckich. Wiele

Wielkie odznaczenia dla naukowców krakowskich (Dokończenie ze str. 1)

Związki Zawodowe, przy udziale naukowców, działalności w kierunku podniesienia poziomu pomocy udzielanej racjonalizatorom w kierunku zmniejszenia ilości odczuwanych projekcji racjonalizatorskich a zwiększenia ilości projekcji zastosowania w produkcji.

W czasie narady wiceprzewodniczący Wojewódzkiej Rady Narodowej tow. Taborowicz odznaczył w imieniu Prezesa Rady Ministrów odznaczeniami państwowymi zasłużonych na polu współpracy naukowców, robotników i aktywistów związkowych: Prof. Witold BIERNAWSKI poseł na Sejm, członek korespondent PAN, dyrektor Instytutu Obrabiarek i Obróbki Skrawaniem odznaczony został Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, mgr inż. Jan KACZ-MAREK, adiunkt AGH i kierownik Zakładu IO i OS, inż. Jan KORECKI, profesor Politechniki Krakowskiej i inż. Wacław LESIECKI, profesor AGH — odznaczeni zostali złotymi Krzyżami Zasługi. Mgr Józef GAJDA, kierownik Zakładu Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu, inż. Witold ZABICKI, adiunkt AGH, wybitny racjonalizatorzy Fryderyk MICHAŁIK i Józef ZIOBROWSKI, aktywni zwolnowi Władysław WASILEWSKI i Stanisław JONIEC — odznaczeni zostali srebrnymi Krzyżami Zasługi.

W wspólnej walce budujemy socjalizm

Goście z NRD w Krakowie

Jak już donosiliśmy z okazji Tygodnia Postępowej Kultury Niemieckiej do Polski przybyła kilkunastoosobowa grupa pisarzy dziennikarzy, naukowców i kompozytorów z Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Goście zwiedzili Warszawę, Łódź oraz Katowice. Obecnie bawili w Krakowie, gdzie zwiedzili Nową Huta, podziwiając tempo i rozmach naszego socjalistycznego budownictwa. Serdecznie przyjmowali gości z bratniej Niemieckiej Republiki Demokratycznej budowniczymi Nowej Huty, obdarowując ich kwiatkami i stając się dla nich wizerunkiem Lenina i Stałina dzielącymi się z nimi doświadczeniami.

Jestem dumny — powiedział w czasie spotkania z nowohutnicką młodzieżą w Domu Młodego Hutnika przedstawiciel Freie Deutsche Jugend, Kalus — że dziś możemy być towarzyszami waszej pracy i walki o socjalizm. Chcę wam przekazać przyrzeczenie młodzieży niemieckiej, że razem z wami bronić ona będzie granicy pokoju i przyjaźni na Odrze i Nysie, albowiem łączą nas wspólna walka o pokój, łączą nas wspólny cel naszej pracy: wstawiamy w Nowej Hucie i w naszym w powstającym na jej wzór wielkim kombinacie „Ost”.

Uroczystość zakończył odczytanie hymnu młodzieży demokratycznej.

Uroczystość zakończył odczytanie hymnu młodzieży demokratycznej.

Uroczystość zakończył odczytanie hymnu młodzieży demokratycznej.

Poselstwo Izraela naruszyło prawa przyjęte w stosunkach międzynarodowych

Nota MSZ do poselstwa Izraela w Polsce

W dniu 19 grudnia br. Ministerstwo Spraw Zagranicznych przesłało do poselstwa Izraela w Warszawie notę następującej treści: Ministerstwo Spraw Zagranicznych przesyła wyrazy szacunku poselstwu państwa Izrael i ma zaszczyt zakomunikować co następuje:

Zarówno prawo międzynarodowe, jak i uznane oraz stosowane w naszym kraju, w szczególności w naszym kraju, Konsul Nikitta wzniósł na zażalenie okrzyki na cześć przyjaźni polsko-radzieckiej i Prezesa Rady Ministrów Bolesława Bierut. Słowa te podchwycyła przez zebranych zamienili się w długą, entuzjastyczną owację.

W czasie uroczystości przewoźnicy Zarządu Okręgowego (PPR) wręczyli dyplomy uznania i złote odznaki Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej i aktywności TPP-R, którzy swą szczerą pracą odznaczali się w Miesiącu Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.

Na zakończenie części oficjalnej uroczystości zbrani uchwaliłi wysłać listu do Prezesa Rady Ministrów Bolesława Bierut z serdecznymi pozdrowieniami i zapewnieniem dalszego pogłębienia przyjaźni polsko-radzieckiej. Depesze z gorącymi pozdrowieniami; postanowiono również przesłać do Wschodniego Towarzystwa Łączności Kulturalnej z Zagranicą (WOKS) w Moskwie.

W części artystycznej wystąpił Orkiestra i Chór Polskiego Radia pod dyrykcją Jerzego Gerla.

Wobec państwa polskiego nie tylko interes państwa Izrael i jego obywateli, co należy do funkcji poselstwa, ale również pretendowało bezprawnie do występowania w imieniu obywateli polskiej narodowości żydowskiej, wbrew zresztą ich życzeniu. Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nigdy nie stał na stanowisku, że państwo Izrael reprezentuje jakiegokolwiek interes, niż interes tego państwa i jego obywateli i z tego powodu odmówił jego poselstwu w Warszawie uprawnień, które usiłowało sobie ono usurpować, a których Rząd Polski nie mógł i nie ma zamiaru również i w przyszłości tolerować.

Ministerstwo przypomina w związku z tym swe oświadczenie wobec poselstwa z dnia 30. XI 1951 r., 7. VII 1952 r., 25. VIII 1952 r. w których Ministerstwo podkreślało, że poszanowanie praw kraju urzędowania jest podstawową zasadą powszechnie przyjętą zwyczajów międzynarodowych, że zasada ta obowiązuje dyplomatów akredytowanych w Polsce i stosuje się w całej rozciągłości do dyplomatów państwa Izrael, oraz że odchylenie od tej zasady nie będzie tolerowane przez władze polskie.

Mimo tych ostrzeżeń poselstwo Izraela w Warszawie usiłowało stać się ośrodkiem ideologicznym i organizacyjnym dla rozbitków organizacji syjonistycznych, zlikwidowanych już od dawna w Polsce. Dla tych organizacji, reprezentujących interesy reakcyjnej burżuazji żydowskiej i będących z reguły ekspozyturą obcego kapitału, a w ostatnich latach związanych ściśle z imperializmem amerykańskim i wykonujących jego wrogię Polsce zlecenia, nie ma i nie może być miejsca w Polsce. W wyniku bowiem przemian ustrojowych burżuazja w Polsce, włączając w to bur-

żuazję żydowską, pozbawiona została swych pozycji politycznych. Polska Rzeczpospolita Ludowa całkowicie i w pełni zlikwidowała wszelkie ucisk narodowy, rasowy i religijny, zapewniając wszystkim swym obywateliom bez różnicy narodowości pełne równouprawnienie i jednakowe warunki rozwoju politycznego, gospodarczego i kulturalnego.

Pełnione próby i wysiłki, zmierzające do ukłucia w szczyłki organizacji syjonistycznych w Polsce Ludowej, napotykały i napotykać będą na zdecydowany opór, podobnie jak próby wszelkich innych agentur imperializmu amerykańskiego, usiłujących podkopać pokojowe budownictwo w Polsce. Próby te skazane są na niepowodzenie przede wszystkim ze względu na postawę obywateli polskich narodowości żydowskiej, którzy włączyli się do pracy i budownictwa w Polsce.

Poselstwo wzywało do swych biur obywateli polskiej narodowości żydowskiej, namawiając ich do wszczęcia starań o wyjazd z Polski i żądając przekazywania mu odpisów podań i dokumentów do władz polskich. Do tego celu służyły również niektórym przedstawicielom poselstwa wyjazdy w teren dla pozyskania kontaktów, przy czym nie omieszkał on grać na uczuciach religijnych, obierając siebie dla spotkań synagogi i inne miejsca, związane z uprawianiem kultu religijnego oraz domagając się od kongregacji żydowskich zapraszania przedstawicieli poselstwa. Te działania oraz jego cele potwierdził w swych zeznaniach urzędnik poselwa w Izraelu, A. Lerner.

W związku z tym przedstawicielom poselstwa w Warszawie, nieprzyjmującymi faktami, charakterystycznymi dla działalności poselstwa Izraela Ministerstwo Spraw Zagranicznych kategorycznie domaga się od poselstwa zaniechania wyżej omówionych niedopuszczalnych praktyk oraz przestrzegania i poszanowania praw, zwyczajów przyjętych w stosunkach międzynarodowych i dobrych obyczajów.

Wysokie odznaczenia dla naukowców krakowskich

(Dokończenie ze str. 1)

Wielkie odznaczenia dla naukowców krakowskich. Wobec państwa polskiego nie tylko interes państwa Izrael i jego obywateli, co należy do funkcji poselstwa, ale również pretendowało bezprawnie do występowania w imieniu obywateli polskiej narodowości żydowskiej, wbrew zresztą ich życzeniu. Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nigdy nie stał na stanowisku, że państwo Izrael reprezentuje jakiegokolwiek interes, niż interes tego państwa i jego obywateli i z tego powodu odmówił jego poselstwu w Warszawie uprawnień, które usiłowało sobie ono usurpować, a których Rząd Polski nie mógł i nie ma zamiaru również i w przyszłości tolerować.

Wysocice przeprowadziły podział dochodów

(Dokończenie ze str. 1)

Między innymi zabierając głos, Bolesław Chwałek mówił: „Dziadek mój i ojciec, którzy

Wobec państwa polskiego nie tylko interes państwa Izrael i jego obywateli, co należy do funkcji poselstwa, ale również pretendowało bezprawnie do występowania w imieniu obywateli polskiej narodowości żydowskiej, wbrew zresztą ich życzeniu. Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nigdy nie stał na stanowisku, że państwo Izrael reprezentuje jakiegokolwiek interes, niż interes tego państwa i jego obywateli i z tego powodu odmówił jego poselstwu w Warszawie uprawnień, które usiłowało sobie ono usurpować, a których Rząd Polski nie mógł i nie ma zamiaru również i w przyszłości tolerować.

Nie może być pobłażania dla tych którzy przesładają korespondentów robotniczo-chłopskich

Dzielnie pomagają partii i władzy ludowej korespondenci robotniczo-chłopskie w walce z niedomaganiami na swoim terenie z przejawami biurokracji, bezduśności, braku rewolucyjnej czujności, marnotrawienia dobra społecznego, zaprzeczania rezerwy produkcyjnych. Dzielnie pomagają partii i władzy ludowej korespondenci w walce o dokonanie pracy aparatu państwowego, gospodarczego i partyjnego.

Ludami płonącymi iskry prawdy, ludami pragmatycznymi za wszelką cenę naprawi niedociągnięcia, ludami, stanowiącymi jedną z podstawowych dźwigni w dziele naprawy partyjnej i radzieckiej pracy nad budownictwem w terenie — nazywał korespondentów robotniczo-chłopskich towarzysza Stalin.

Państwo Ludowe liczy na Waszą pomoc — mówił do korespondentów robotniczo-chłopskich towarzyszy Bierut i wzywał ich: Śmiecie być piszciole o wszelkich przejawach biurokratyzmu i bezduśności stosunku do człowieka, walczyć wyprostowanym orężem krytyki z brakiem troski o człowieka pracy, z nieudolnością, z marnotrawstwem. Nie szczęście zarozumiałców i sobiokanów... demaskujcie sięwrogów propagandy... budźcie czujność.

Wyrażam wagi, jaką przywiązujemy do waszej pracy i rząd do oddolnej krytyki, a w szczególności do krytyki prasowej i roli korespondentów robotniczo-chłopskich — były uchwały podjęte przez Komitet Centralny PZPR oraz Radę Państwa i Radę Ministrów w grudniu 1950 r. Wyrażam wysokiego uznania dla pracy korespondentów robotniczo-chłopskich było m. in. nadanie przodującym spośród nich odznaczeń państwowych.

Jeśli mogła wytworzyć się taka sytuacja, to tylko dlatego, że Komitet Miejski PZPR w Częstochowie nie szedł śladem krytycznych sygnałów i artykułów, nie śledził za tym, jak wyciąga się wnioski wobec niedomagań ujawnianych przez korespondentów. KM nie czuł nad rozwojem ruchu korespondentów i nie reagował na przejawy ich szyskanowania. Nie sprzyjało to bynajmniej bliższemu poznaniu przez KM stosunków panujących w jednym czy drugim zakładzie i udzieleniu tych stosunków tam, gdzie zachodziła ku temu potrzeba. Sprzyjało to natomiast znakomicie wytworzeniu się

waścach. Coraz lepiej zdają sobie z tego sprawę komitety wojewódzkie i powiatowe, ministerstwa i centralne zarządy, dyrekcje i komitety zakładowe, działacze partyjni, państwo i gospodarzcy.

Ale są wyjątki. Świadczą o tym sygnały, jakie dochodzą z różnych terenów kraju. Są jeszcze ludzie, a nawet odpowiedzialne instancje, które nie tylko nie rozumieją roli oddolnej, społecznej krytyki i nie umieją oprzeć się na niej w swej pracy, ale wręcz — łamiąc wskazania naszej partii — starają się krytykę zakneblować.

Są jeszcze w różnych ogniwach państwowych i gospodarczych zaszkupialni biurokracji, którzy ośmielają się w rozmaity sposób zatrąwać życie korespondentów aż do wydalania ich z pracy. Któż im na to pozwolił, by wykorzystywali swe stanowiska dla dławienia krytyki? Władza ludowa postawiła ich na odpowiedzialną robotę po to jedynie, by jak najlepiej służyli narodowi i krytyka oddolna może im tylko w tym pomóc.

Są jeszcze działacze partyjni, którzy przez palce patrzą na przejawy duszenia krytyki i szyskanowania korespondentów w ich terenie, a niekiedy nawet maczają w tym palce. Któż ich do tego upoważnił, by łamali w ten sposób jedną z podstawowych zasad naszej pracy partyjnej — zasadę wszechstronnego stosowania niezawodnego oręcza krytyki i samokrytyki?

Bo oto wyszło na jaw, że na terenie miasta Częstochowy od dłuższego czasu miały miejsce fakty bezkarnego przesładowania korespondentów w hucie im. Bieruta, w MPBR, w Zjednoczeniu Robotniczym i Zmechanizowanych oraz kilku innych zakładach i instytucjach. Wyszło na jaw, że w jednym z tych przedsiębiorstw ponoszą się aż do zorganizowania, kilkowie-walki przeciw korespondentom.

Jeśli mogła wytworzyć się taka sytuacja, to tylko dlatego, że Komitet Miejski PZPR w Częstochowie nie szedł śladem krytycznych sygnałów i artykułów, nie śledził za tym, jak wyciąga się wnioski wobec niedomagań ujawnianych przez korespondentów. KM nie czuł nad rozwojem ruchu korespondentów i nie reagował na przejawy ich szyskanowania. Nie sprzyjało to bynajmniej bliższemu poznaniu przez KM stosunków panujących w jednym czy drugim zakładzie i udzieleniu tych stosunków tam, gdzie zachodziła ku temu potrzeba. Sprzyjało to natomiast znakomicie wytworzeniu się

Cenzura korespondencji powinna być skoncentrowana w rękach redakcji gazet.

Głęboko też myślą się niektórzy sekretarze komitetów powiatowych, gminnych czy zakładowych, którzy sądzą, że oni przynajmniej mają prawo do takiej „cenzury” w szczególności, gdy chodzi o korespondentów, członków podległej im organizacji partyjnej. I im bynajmniej prawa do tej cenzury partia nie dała. Dala natomiast nasza partia prawo każdemu członkowi partii „wypowiadać się w partyjnej prasie w sprawach dotyczących partii” i „zwracać się w każdej sprawie bezpośrednio do Instancji partyjnej dolegnego szczebla aż do KC włącznie”. Prawo to zostało usankcjonowane w Statucie Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

O tym, jak ocenił otrzymaną korespondencję i jaki bieg jej nadać — decyduje redakcja gazet. Jeśli zachodzi najmniejsza wątpliwość co do wiarygodności zawartych w korespondencji faktów — redakcja sprawdza sama te fakty na miejscu lub też zwraca się w tym celu do odpowiednich instancji partyjnych. Ale nie jest sprawą komitetu partyjnego cenzurować listy kierowane przez korespondentów do gazet. Pełna swoboda krytyki ma zarówno korespondent partyjny i bezpartyjny. Od członków partii — partia nasza ma prawo spodziewać się szczególnej czujności i szczególnej bojowości w walce z niedomaganiami.

Statut produkcyjnej komunistycznej partii świata — Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego ustala m. in., że „Członek partii jest obowiązany: g) rozciąć samokrytykę i oddolną krytykę, ujawniać braki w pracy i walczyć o ich usunięcie... h) Członkowi partii nie wolno zatajać tego stanu rzeczy, zamykać oczu na niewłaściwe postępowanie, wyrządzające szkody interesom partii i państwa. Ten kto przeskądza członkowi partii w wykonywaniu tego obowiązku, powinien ponieść surową karę, jako winny naruszenia woli partii.”

Statut KPZR jest dla naszej partii przykładem, wzorem i natchnieniem. Partia nasza dąży do tego, by każdy jej członek był, tak jak członek wielkiej partii Lenina-Stalina, nieprzejednany wobec braków i niedomagań, śmiały w walce o ich przezwyciężenie, miał wysokie poczucie swej współodpowiedzialności za wszystkie sprawy partii i socjalistycznego budownictwa.

Najbliższym znamięm okresu, w jakim żyjemy, jest stale wzrastająca aktywność w życiu gospodarczym społecznym i politycznym najszerszych mas ludu pracy naszych miast i wsi. Aktywność ta stanowi o sile i preżności naszego młodego ludowego państwa. Jednym z wyrazów tej aktywności jest wciąż rozrastająca się kadra korespondentów robotniczych i chłopskich.

Kadry tej straż trzeba, jak żrenicy własnego oka. Wychowywać ją i hartować ideologicznie, pracować z nią, pomagając jej do wszelkich miar i stała torować jej drogę do dalszego rozwoju — i z całą energią usuwając wszystko to, co może stanowić przeszkodę na jej drodze. „Trybuna Ludu”

Nauki i wskazania towarzysza Stalina są dla narodu polskiego nieocenioną pomocą w budownictwie socjalizmu

Referat tow. Stefana Jędrzychowskiego na uroczystej akademii w 73 rocznicę urodzin towarzysza Stalina

Towarzysz! Cała postępowo ludzkość z głęboką czcią i miłością obchodzi 73 rocznicę urodzin wielkiego wodza klasy robotniczej, genialnego przyjaciele i kontynuatora dzieła Lenina, współtwórcy i organizatora Socjalistycznej Rewolucji Październikowej i państwa radzieckiego, budowniczego socjalizmu, pogromcy hitlerowskiego faszyzmu i oswobodziciela narodów, wodza światowego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu — towarzysza Józefa Stalina.

Postać towarzysza Józefa Stalina jest obok postaci twórców socjalizmu naukowego, Karola Marksa i Fryderyka Engelsa, obok postaci wielkiego Lenina, największą postacią historyczną w całym dotychczasowym dziejach ludzkości, zdumiewającym przejawem wielkości ducha i geniuszu, odpowiadającego wielkości naszej przelomowej epoki, epoki rewolucji socjalistycznej i zwycięstwa socjalizmu nad kapitalizmem, epoki likwidacji społeczeństwa opartego na wyzisku klasowym i budowy nowego społeczeństwa, bezklasowego społeczeństwa komunistycznego.

Całe życie towarzysza Stalina nierozdzielnie związane jest z organizowaniem siły rewolucyjnego ruchu robotniczego, z walką o rewolucyjną partię nowego typu, partię zdolną poprowadzić proletariat na czele mas pracujących do zwycięskiej walki z kapitalizmem i przytłumieniem feudalizmu, z umiłowaniem i rozwijaniem zwycięstw rewolucji socjalistycznej, budową społeczeństwa socjalistycznego w Związku Radzieckim i dalszym, stopniowym rozwojem od socjalizmu do komunizmu.

Od wczesnej młodości towarzysz Stalin, uczeń i przyjaciel Lenina, stoi w pierwszych szeregach rewolucyjnego ruchu proletariatu Rosji w walce przeciwko carstwu, obścianictwu i kapitalizmowi. Wraz z Leninem, Stalin jest współtwórcą i organizatorem partii bolszewickiej, partii nowego typu, która stała się pierwszą w historii siłą zdolną do poprowadzenia proletariatu na czele szerokich mas pracujących do zwycięstwa. Towarzysz Stalin podjął Leninowi obronę rewolucyjny marksizm przed wypaczeniami i wulgaryzacją ze strony zdradzieckich wódzów II Międzynarodówki, przed atakami ze strony agentów burżuazji w rosyjskim ruchu robotniczym — niemiśniewidów i eserów, w opracowaniu rewolucyjnej strategii i taktyki przejścia od rewolucji burżuazjno-demokratycznej do rewolucji proletariackiej.

Towarzysz Stalin jest wraz z Leninem organizatorem i kierownikiem największego wydarzenia w dziejach ludzkości, Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, w toku której proletariat rosyjski na czele mas chłopskich i narodów uciskanych przez cara obalił władzę kapitalistów i obścianików i po raz pierwszy w dziejach ustanowił władzę robotników i chłopów na ogromnym terytorium, stanowiącym szóstą część świata. Towarzysz

Stalin odegrał decydującą, kierowniczą rolę w rozgromieniu licznych armii biurokratów i interwencji, którzy chcieli utopić w krwi rewolucję socjalistyczną i zdusić młodą radziecką republikę rosyjską i bratnie republiki radzieckie w ogniu wojny domowej. Już w czasie wojny domowej ujawnił się geniusz wojenny towarzysza Stalina, który tak mocnym blaskiem zajął w okresie wielkiej wojny w obronie Ojczyzny przeciwko hitlerowskiemu faszyzmowi.

Towarzysz Stalin przy bólu Lenina i wraz z Leninem organizował pierwsze na kuli ziemskiej państwo robotników i chłopów, Rosyjską Socjalistyczną Federację na Republikę Radziecką, a następnie Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, państwo, które opiera się na prawie koniecznej zgodności słownych pryncypów z charakterem sił wytwórczych pokierowało przeobrażeniem stosunków produkcji w kierunku likwidacji systemu wyzysku i budowy socjalizmu.

Po śmierci Włodzimierza Lenina, Józef Stalin, rozwijając genialną teorię Lenina o możliwości budowania socjalizmu w jednym kraju i obronisz tę teorię przed agentami imperializmu — trockistami, bucharinowcami i zinołowcami, poprowadził partię komunistyczną do zwycięskiej walki o budowanie społeczeństwa socjalistycznego. Stalinowska teoria socjalistycznego uprzemysłowienia kraju, a w szczególności planowego rozwoju ciężkiego przemysłu, jako drogi prowadzącej do likwidacji zaościania i do stworzenia podstawy ustroju socjalistycznego, była przewodnią ideą wspaniałych stalinowskich planów 5-letnich, rozwoju gospodarki narodowej, dzięki realizacji których Związek Radziecki stał się w ciągu zaledwie kilkunastu lat krajem nowoczesnym, socjalistycznym przemysłu i produkującym technikę. Rozwijając plan socjalistyczny Lenina, towarzysz Stalin stworzył teorię kolektywizacji, jako drogi rozwoju rozdrobnionej drobnostawowej wsi do socjalizmu i w walce z wrogami klasy robotniczej i socjalizmu pokierował realizacją kolektywizacji, stwarzając obok socjalistycznego przemysłu nowoczesne socjalistyczne rolnictwo i przeprowadzając likwidację pozostałych jeszcze klas kapitalistycznych. W ten sposób w Związku Radzieckim zbudowane zostało zwycięsko pierwsze na świecie społeczeństwo socjalistyczne i zlikwidowany został raz na zawsze wyzisk klasowy.

Po zwycięskim zbudowaniu socjalizmu w Związku Radzieckim towarzysz Stalin pokierował opracowaniem nowej Konstytucji radzieckiej, odpowiadającej nowym warunkom społecznym. Konstytucja państwa zwycięskiego socjalizmu, Konstytucja Stalinowska, najbardziej demokratyczna konstytucja na świecie, stała się po drugiej wojnie światowej przykładem i natężeniem przy opracowaniu nowych konstytucji w krajach demokracji ludowej, w tej dziedzinie również przy opracowaniu Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Po zwycięskim zbudowaniu socjalizmu w Związku Radzieckim towarzysz Stalin pokierował realizacją polityki socjalistycznej. Przewaga Związku Radzieckiego została osiągnięta dzięki zmobilizowaniu całego wysiłku narodu w toku wojny dla wystawienia odpowiedniej ilości dobrze uzbrojonych i wyszkolonych dywizji, dzięki temu, że rozwinęły w okresie stalinowskich pięcioletnich potencjał przemysłowy Związku Radzieckiego pozwolił na zaopatrzenie armii we wszystko, co jej było potrzebne dla osiągnięcia zwycięstwa, dzięki wychowaniu w Armii Radzieckiej całej plejady dowódców o wybitnych zdolnościach organizacyjnych i strategicznych.

Wspaniały triumf leninowsko-stalinowskiej polityki

Druga wojna światowa, zwycięstwo Związku Radzieckiego nad hitlerowskimi Niemcami i faszystowsko-militarystycznym Japonią, wyzwolenie przez Armię Radziecką szeregu krajów Europy i Azji, doprowadziło do zasadniczej zmiany w międzynarodowym układzie sił, poszerzyło znacznie wyłom stworzony w systemie kapitalizmu światowego przez Rewolucję Październikową, wyrwało Związek Radziecki do dotychczasowej izolacji międzynarodowej, doprowadziło do powstania szeregu państw demokracji ludowej w Europie i Azji, do powstania obozu demokracji i socjalizmu ze Związkiem Radzieckim na czele, do dalszego pogłębienia kryzysu światowego systemu kapitalistycznego.

Po ukończeniu II wojny światowej towarzysz Stalin w równie genialny sposób, jak organizował zwycięstwo nad hitlerowskimi Niemcami i kierował armiami na polu walki, organizuje i kieruje dalszym wspaniałym, pokojowym rozwojem Związku Radzieckiego w kierunku komunizmu. Wbrew nadziejom imperialistów, że wysiłek wojenny osłabi Związek Radziecki i zachwieje jego siłę ekonomiczną, Związek Radziecki niezwykle szybko przezwycięzył skutki poważnych zniszczeń wojennych i znacznie przekroczył przedwojenny poziom produkcji. Dziś już produkcja przemysłowa Związku Radzieckiego jest większa przeszło dwukrotnie od produkcji z roku 1940, a produkcja rolna również znacznie przekroczyła poziom przedwojenny. Realizując genialne plany stalinowskie Związek Radziecki przeobraża przyrodę na stepowych obszarach południowej Rosji i Ukrainy oraz pustyniach Azji Środkowej, buduje gigantyczne zapory wodne i największe na świecie elektrownie wodne, wielkie kanały żeglowne i melioracyjne, nawadnia wielkie obszary gruntów, sadii lasne pasy ochronne, przekształcając w ten sposób nawiedzone po sucha stepowe obszary i pustynie w podające i zagospodarowane ziemie i stwarzając podstawy dalszego, szybkiego tempa wzrostu produkcji rolnej. Wielkie budowlę komunizmu stanowią wspaniałe dowody niewzruszalnej przewagi ustroju socjalistycznego nad genialnym ustrojem kapitalistycznym, wspaniały triumf leninowsko-stalinowskiej polityki.

Wspaniały triumf leninowsko-stalinowskiej polityki, obywateli socjalizmu w ZSRR, opublikowane w przededniu Zjazdu i przemówienie do delegatów zagranicznych, wygłoszone przez towarzysza Stalina, na Zjeździe. Dzieło pt. „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”, w którym towarzysz Stalin omówił najważniejsze zagadnienia ekonomii politycznej w ustroju socjalistycznym, odkrył i sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne wspólnego socjalizmu, dzięki temu odkryciu ekonomia polityczna socjalizmu wniosła się na nowy, wyższy poziom, a marksistowska nauka o imperializmie została wzbogacona i rozwinęta zgodnie z nowymi warunkami historycznymi.

Droga do komunizmu

Historyczne na miarę światową znaczenie posiada sformułowanie przez towarzysza Stalina w pracy pt. „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” warunków przejścia od socjalizmu do komunizmu. Droga od socjalizmu do komunizmu prowadzi poprzez nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej przy przeważającym wzroście produkcji środków wytwórczych, poprzez podniesienie własności kolchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej w drodze stopniowych przejść, realizowanych z korzyścią dla całego społeczeństwa, stopniowego zastępowania obrotu towarowego wymianą produktów, — wreszcie poprzez kulturalny rozwój całego społeczeństwa, który by zabezpieczył wszystkim członkom społeczeństwa wszechstronny rozwój zdolności fizycznych i umysłowych. Rozwinęła przez towarzysza Stalina porównywalną perspektywę zapewnienia wszystkim członkom społeczeństwa możliwości otrzymania dostatecznego wykształcenia, aby mogli stać się czynnymi działaczami życia społecznego i aby mogli swobodnie wybierać zawód, a nie być przytłumieni na całe życie do jednego zawodu, perspektywa skrócenia dnia roboczego do 6, a później nawet do 5 godzin, wprowadzenia obowiązkowego powszechnego wykształcenia politechnicznego, zasadniczego polepszenia warunków mieszkaniowych, co najmniej podwojenia placu realnych robotników i urzędników — to głęboko humanistyczny, pełny treści i przepojony troską o człowieka program budowy komunizmu.

Przeprowadzona przez towarzysza Stalina nauka analiza podstawowego prawa ekonomicznego socjalizmu i podstawowego prawa ekonomicznego kapitalizmu, nakreślił wspaniałą perspektywę i konkretne drogi przejścia od socjalizmu do komunizmu, dzieło to stanowi uwiecznienie całego dotychczasowego ogromnego dorobku teoretycznego marksizmu-leninizmu.

Przewodniczący KC naszej partii towarzysz Bolesław Bierut w artykule pt. „Zwycięski wódz nowej epoki”, napisanym z okazji 70 rocznicy urodzin towarzysza Stalina pisał:

„W zdumiewającym umyśle towarzysza Stalina skoncentrowany jest doświadczenia stuletniej walki rewolucyjnej proletariatu i potężne wzoły myśli jego genialnych poprzedników. Wielki uczeń Marksa, Engelsa i Lenina rozwinął wszechstronnie ich osiągnięcia teoretyczne, wzbogacając je własnymi doświadczeniami historycznego okresu budownictwa socjalistycznego i drugiej wojny światowej, która — największa z wojen ludzkich — była decydującym starciem dwóch ustrojów i dwóch epok. Wyprowadził zwycięsko socjalizm z tego starcia i przekształcił go w potęgę niezwykłą. Stał wodzem i natężeniem partii, która tworzył wraz z Leninem, partii, która zbudowała socjalizm, najsilniejszą partię światowego proletariatu, jego stalowej i niezłomnej awangardy”.

Towarzysz Stalin nie tylko obronił marksizm-leninizm przed atakami wrogów socjalizmu i przed wszelkiego rodzaju wypaczeniami, ale twórczo rozwinął go w nowych warunkach, ujednolajając bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego.

Poznać i wykorzystać prawa ekonomiczne

Ten dotychczasowy dorobek został uzupełniony i niezwykle wzbogacony w ostatniej klasycznej pracy towarzysza Stalina pod tytułem „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

W pracy tej towarzysz Stalin postawił i rozwiązał w sposób naukowy podstawowe zagadnienie współczesnej nacji epoki historycznej. Towarzysz Stalin przeprowadził głęboką analizę praw ekonomicznych, działających w społeczeństwie socjalistycznym, uzasadnił obiektywny charakter tych praw, stanowiących odbicie procesów działających niezależnie od woli ludzkiej, przeprowadził drugą część krytyki wulgarnych, pseudonaukowych pojęć o charakterze tych praw, pojęć, tkwiących korzeniami w fałszywych koncepcjach wulgarystycznych i subiektywistyczno-idealistycznych. Towarzysz Stalin wykazał dobitnie, że negowanie obiektywnego charakteru praw ekonomicznych socjalizmu, wyobrażenie, że władza radziecka może w sposób dowolny udoskonalać, zmieniać czy przeobrażać obiektywne prawa ekonomiczne prowadzi do przypadkowości oraz do awanturnictwa w polityce gospodarczej.

Jednocześnie towarzysz Stalin poddał surowej krytyce poglądy stojące na gruncie fetyszyzacji praw ekonomicznych, głoszące bezsiłność społeczeństwa w obliczu żywiołowego działania tych praw.

Zadaniem budowniczych komunizmu i socjalizmu jest gruntowne poznanie wymagań obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu po to, aby poznać i wykorzystać je i zastosować w budownictwie socjalizmu i komunizmu.

Przeprowadzona przez towarzysza Stalina głęboka analiza charakteru obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu ma znaczenie nie tylko dla działaczy w Związku Radzieckim, ma ona głębokie, podstawowe znaczenie dla nas, dla krajów budujących socjalizm. Walka o gruntowne poznanie obiektywnych praw ekonomicznych po to, aby je wykorzystać dla budowy społeczeństwa socjalistycznego jest obowiązkiem wszystkich działaczy państwowych, partyjnych i gospodarczych, a błędne przekonanie, że władza ludowa „może wszystko”, może dowolnie zmieniać i kształtować prawa ekonomiczne, mogłoby tylko utrudnić i zahamować postęp ku socjalizmowi. Podobnie konieczne jest zwalczanie poglądów o bezsiłności społeczeństwa wobec żywiołowego działania praw ekonomicznych, za którymi kryje się u nas często oportunizm i uleganie wpływom ideologii burżuazycznej.

Towarzysz Stalin przy pomocy głębokiej analizy marksistowskiej odkrył i w sposób naukowy i wyczerpujący sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne wspólnego socjalizmu. Dzięki temu odkryciu ekonomia polityczna socjalizmu wniosła się na nowy, wyższy poziom, a marksistowska nauka o imperializmie została wzbogacona i rozwinęta zgodnie z nowymi warunkami historycznymi.

Droga do komunizmu

Historyczne na miarę światową znaczenie posiada sformułowanie przez towarzysza Stalina w pracy pt. „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” warunków przejścia od socjalizmu do komunizmu. Droga od socjalizmu do komunizmu prowadzi poprzez nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej przy przeważającym wzroście produkcji środków wytwórczych, poprzez podniesienie własności kolchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej w drodze stopniowych przejść, realizowanych z korzyścią dla całego społeczeństwa, stopniowego zastępowania obrotu towarowego wymianą produktów, — wreszcie poprzez kulturalny rozwój całego społeczeństwa, który by zabezpieczył wszystkim członkom społeczeństwa wszechstronny rozwój zdolności fizycznych i umysłowych. Rozwinęła przez towarzysza Stalina porównywalną perspektywę zapewnienia wszystkim członkom społeczeństwa możliwości otrzymania dostatecznego wykształcenia, aby mogli stać się czynnymi działaczami życia społecznego i aby mogli swobodnie wybierać zawód, a nie być przytłumieni na całe życie do jednego zawodu, perspektywa skrócenia dnia roboczego do 6, a później nawet do 5 godzin, wprowadzenia obowiązkowego powszechnego wykształcenia politechnicznego, zasadniczego polepszenia warunków mieszkaniowych, co najmniej podwojenia placu realnych robotników i urzędników — to głęboko humanistyczny, pełny treści i przepojony troską o człowieka program budowy komunizmu.

Przewodniczący KC naszej partii towarzysz Bolesław Bierut w artykule pt. „Zwycięski wódz nowej epoki”, napisanym z okazji 70 rocznicy urodzin towarzysza Stalina pisał:

„W zdumiewającym umyśle towarzysza Stalina skoncentrowany jest doświadczenia stuletniej walki rewolucyjnej proletariatu i potężne wzoły myśli jego genialnych poprzedników. Wielki uczeń Marksa, Engelsa i Lenina rozwinął wszechstronnie ich osiągnięcia teoretyczne, wzbogacając je własnymi doświadczeniami historycznego okresu budownictwa socjalistycznego i drugiej wojny światowej, która — największa z wojen ludzkich — była decydującym starciem dwóch ustrojów i dwóch epok. Wyprowadził zwycięsko socjalizm z tego starcia i przekształcił go w potęgę niezwykłą. Stał wodzem i natężeniem partii, która tworzył wraz z Leninem, partii, która zbudowała socjalizm, najsilniejszą partię światowego proletariatu, jego stalowej i niezłomnej awangardy”.

Towarzysz Stalin nie tylko obronił marksizm-leninizm przed atakami wrogów socjalizmu i przed wszelkiego rodzaju wypaczeniami, ale twórczo rozwinął go w nowych warunkach, ujednolajając bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego.

Poznać i wykorzystać prawa ekonomiczne

Ten dotychczasowy dorobek został uzupełniony i niezwykle wzbogacony w ostatniej klasycznej pracy towarzysza Stalina pod tytułem „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

W pracy tej towarzysz Stalin postawił i rozwiązał w sposób naukowy podstawowe zagadnienie współczesnej nacji epoki historycznej. Towarzysz Stalin przeprowadził głęboką analizę praw ekonomicznych, działających w społeczeństwie socjalistycznym, uzasadnił obiektywny charakter tych praw, stanowiących odbicie procesów działających niezależnie od woli ludzkiej, przeprowadził drugą część krytyki wulgarnych, pseudonaukowych pojęć o charakterze tych praw, pojęć, tkwiących korzeniami w fałszywych koncepcjach wulgarystycznych i subiektywistyczno-idealistycznych. Towarzysz Stalin wykazał dobitnie, że negowanie obiektywnego charakteru praw ekonomicznych socjalizmu, wyobrażenie, że władza radziecka może w sposób dowolny udoskonalać, zmieniać czy przeobrażać obiektywne prawa ekonomiczne prowadzi do przypadkowości oraz do awanturnictwa w polityce gospodarczej.

Jednocześnie towarzysz Stalin poddał surowej krytyce poglądy stojące na gruncie fetyszyzacji praw ekonomicznych, głoszące bezsiłność społeczeństwa w obliczu żywiołowego działania tych praw.

Zadaniem budowniczych komunizmu i socjalizmu jest gruntowne poznanie wymagań obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu po to, aby poznać i wykorzystać je i zastosować w budownictwie socjalizmu i komunizmu.

Przeprowadzona przez towarzysza Stalina głęboka analiza charakteru obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu ma znaczenie nie tylko dla działaczy w Związku Radzieckim, ma ona głębokie, podstawowe znaczenie dla nas, dla krajów budujących socjalizm. Walka o gruntowne poznanie obiektywnych praw ekonomicznych po to, aby je wykorzystać dla budowy społeczeństwa socjalistycznego jest obowiązkiem wszystkich działaczy państwowych, partyjnych i gospodarczych, a błędne przekonanie, że władza ludowa „może wszystko”, może dowolnie zmieniać i kształtować prawa ekonomiczne, mogłoby tylko utrudnić i zahamować postęp ku socjalizmowi. Podobnie konieczne jest zwalczanie poglądów o bezsiłności społeczeństwa wobec żywiołowego działania praw ekonomicznych, za którymi kryje się u nas często oportunizm i uleganie wpływom ideologii burżuazycznej.

Towarzysz Stalin przy pomocy głębokiej analizy marksistowskiej odkrył i w sposób naukowy i wyczerpujący sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne wspólnego socjalizmu. Dzięki temu odkryciu ekonomia polityczna socjalizmu wniosła się na nowy, wyższy poziom, a marksistowska nauka o imperializmie została wzbogacona i rozwinęta zgodnie z nowymi warunkami historycznymi.

Towarzysz Stalin przy pomocy głębokiej analizy marksistowskiej odkrył i w sposób naukowy i wyczerpujący sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne wspólnego socjalizmu. Dzięki temu odkryciu ekonomia polityczna socjalizmu wniosła się na nowy, wyższy poziom, a marksistowska nauka o imperializmie została wzbogacona i rozwinęta zgodnie z nowymi warunkami historycznymi.

Droga do komunizmu

Historyczne na miarę światową znaczenie posiada sformułowanie przez towarzysza Stalina w pracy pt. „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” warunków przejścia od socjalizmu do komunizmu. Droga od socjalizmu do komunizmu prowadzi poprzez nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej przy przeważającym wzroście produkcji środków wytwórczych, poprzez podniesienie własności kolchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej w drodze stopniowych przejść, realizowanych z korzyścią dla całego społeczeństwa, stopniowego zastępowania obrotu towarowego wymianą produktów, — wreszcie poprzez kulturalny rozwój całego społeczeństwa, który by zabezpieczył wszystkim członkom społeczeństwa wszechstronny rozwój zdolności fizycznych i umysłowych. Rozwinęła przez towarzysza Stalina porównywalną perspektywę zapewnienia wszystkim członkom społeczeństwa możliwości otrzymania dostatecznego wykształcenia, aby mogli stać się czynnymi działaczami życia społecznego i aby mogli swobodnie wybierać zawód, a nie być przytłumieni na całe życie do jednego zawodu, perspektywa skrócenia dnia roboczego do 6, a później nawet do 5 godzin, wprowadzenia obowiązkowego powszechnego wykształcenia politechnicznego, zasadniczego polepszenia warunków mieszkaniowych, co najmniej podwojenia placu realnych robotników i urzędników — to głęboko humanistyczny, pełny treści i przepojony troską o człowieka program budowy komunizmu.

Przewodniczący KC naszej partii towarzysz Bolesław Bierut w artykule pt. „Zwycięski wódz nowej epoki”, napisanym z okazji 70 rocznicy urodzin towarzysza Stalina pisał:

„W zdumiewającym umyśle towarzysza Stalina skoncentrowany jest doświadczenia stuletniej walki rewolucyjnej proletariatu i potężne wzoły myśli jego genialnych poprzedników. Wielki uczeń Marksa, Engelsa i Lenina rozwinął wszechstronnie ich osiągnięcia teoretyczne, wzbogacając je własnymi doświadczeniami historycznego okresu budownictwa socjalistycznego i drugiej wojny światowej, która — największa z wojen ludzkich — była decydującym starciem dwóch ustrojów i dwóch epok. Wyprowadził zwycięsko socjalizm z tego starcia i przekształcił go w potęgę niezwykłą. Stał wodzem i natężeniem partii, która tworzył wraz z Leninem, partii, która zbudowała socjalizm, najsilniejszą partię światowego proletariatu, jego stalowej i niezłomnej awangardy”.

Towarzysz Stalin nie tylko obronił marksizm-leninizm przed atakami wrogów socjalizmu i przed wszelkiego rodzaju wypaczeniami, ale twórczo rozwinął go w nowych warunkach, ujednolajając bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego.

Towarzysz Stalin nie tylko obronił marksizm-leninizm przed atakami wrogów socjalizmu i przed wszelkiego rodzaju wypaczeniami, ale twórczo rozwinął go w nowych warunkach, ujednolajając bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego.

Poznać i wykorzystać prawa ekonomiczne

Ten dotychczasowy dorobek został uzupełniony i niezwykle wzbogacony w ostatniej klasycznej pracy towarzysza Stalina pod tytułem „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

W pracy tej towarzysz Stalin postawił i rozwiązał w sposób naukowy podstawowe zagadnienie współczesnej nacji epoki historycznej. Towarzysz Stalin przeprowadził głęboką analizę praw ekonomicznych, działających w społeczeństwie socjalistycznym, uzasadnił obiektywny charakter tych praw, stanowiących odbicie procesów działających niezależnie od woli ludzkiej, przeprowadził drugą część krytyki wulgarnych, pseudonaukowych pojęć o charakterze tych praw, pojęć, tkwiących korzeniami w fałszywych koncepcjach wulgarystycznych i subiektywistyczno-idealistycznych. Towarzysz Stalin wykazał dobitnie, że negowanie obiektywnego charakteru praw ekonomicznych socjalizmu, wyobrażenie, że władza radziecka może w sposób dowolny udoskonalać, zmieniać czy przeobrażać obiektywne prawa ekonomiczne prowadzi do przypadkowości oraz do awanturnictwa w polityce gospodarczej.

Jednocześnie towarzysz Stalin poddał surowej krytyce poglądy stojące na gruncie fetyszyzacji praw ekonomicznych, głoszące bezsiłność społeczeństwa w obliczu żywiołowego działania tych praw.

Zadaniem budowniczych komunizmu i socjalizmu jest gruntowne poznanie wymagań obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu po to, aby poznać i wykorzystać je i zastosować w budownictwie socjalizmu i komunizmu.

Przeprowadzona przez towarzysza Stalina głęboka analiza charakteru obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu ma znaczenie nie tylko dla działaczy w Związku Radzieckim, ma ona głębokie, podstawowe znaczenie dla nas, dla krajów budujących socjalizm. Walka o gruntowne poznanie obiektywnych praw ekonomicznych po to, aby je wykorzystać dla budowy społeczeństwa socjalistycznego jest obowiązkiem wszystkich działaczy państwowych, partyjnych i gospodarczych, a błędne przekonanie, że władza ludowa „może wszystko”, może dowolnie zmieniać i kształtować prawa ekonomiczne, mogłoby tylko utrudnić i zahamować postęp ku socjalizmowi. Podobnie konieczne jest zwalczanie poglądów o bezsiłności społeczeństwa wobec żywiołowego działania praw ekonomicznych, za którymi kryje się u nas często oportunizm i uleganie wpływom ideologii burżuazycznej.

Towarzysz Stalin przy pomocy głębokiej analizy marksistowskiej odkrył i w sposób naukowy i wyczerpujący sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne wspólnego socjalizmu. Dzięki temu odkryciu ekonomia polityczna socjalizmu wniosła się na nowy, wyższy poziom, a marksistowska nauka o imperializmie została wzbogacona i rozwinęta zgodnie z nowymi warunkami historycznymi.

Towarzysz Stalin przy pomocy głębokiej analizy marksistowskiej odkrył i w sposób naukowy i wyczerpujący sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne wspólnego socjalizmu. Dzięki temu odkryciu ekonomia polityczna socjalizmu wniosła się na nowy, wyższy poziom, a marksistowska nauka o imperializmie została wzbogacona i rozwinęta zgodnie z nowymi warunkami historycznymi.

Droga do komunizmu

Historyczne na miarę światową znaczenie posiada sformułowanie przez towarzysza Stalina w pracy pt. „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” warunków przejścia od socjalizmu do komunizmu. Droga od socjalizmu do komunizmu prowadzi poprzez nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej przy przeważającym wzroście produkcji środków wytwórczych, poprzez podniesienie własności kolchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej w drodze stopniowych przejść, realizowanych z korzyścią dla całego społeczeństwa, stopniowego zastępowania obrotu towarowego wymianą produktów, — wreszcie poprzez kulturalny rozwój całego społeczeństwa, który by zabezpieczył wszystkim członkom społeczeństwa wszechstronny rozwój zdolności fizycznych i umysłowych. Rozwinęła przez towarzysza Stalina porównywalną perspektywę zapewnienia wszystkim członkom społeczeństwa możliwości otrzymania dostatecznego wykształcenia, aby mogli stać się czynnymi działaczami życia społecznego i aby mogli swobodnie wybierać zawód, a nie być przytłumieni na całe życie do jednego zawodu, perspektywa skrócenia dnia roboczego do 6, a później nawet do 5 godzin, wprowadzenia obowiązkowego powszechnego wykształcenia politechnicznego, zasadniczego polepszenia warunków mieszkaniowych, co najmniej podwojenia placu realnych robotników i urzędników — to głęboko humanistyczny, pełny treści i przepojony troską o człowieka program budowy komunizmu.

Przewodniczący KC naszej partii towarzysz Bolesław Bierut w artykule pt. „Zwycięski wódz nowej epoki”, napisanym z okazji 70 rocznicy urodzin towarzysza Stalina pisał:

„W zdumiewającym umyśle towarzysza Stalina skoncentrowany jest doświadczenia stuletniej walki rewolucyjnej proletariatu i potężne wzoły myśli jego genialnych poprzedników. Wielki uczeń Marksa, Engelsa i Lenina rozwinął wszechstronnie ich osiągnięcia teoretyczne, wzbogacając je własnymi doświadczeniami historycznego okresu budownictwa socjalistycznego i drugiej wojny światowej, która — największa z wojen ludzkich — była decydującym starciem dwóch ustrojów i dwóch epok. Wyprowadził zwycięsko socjalizm z tego starcia i przekształcił go w potęgę niezwykłą. Stał wodzem i natężeniem partii, która tworzył wraz z Leninem, partii, która zbudowała socjalizm, najsilniejszą partię światowego proletariatu, jego stalowej i niezłomnej awangardy”.

Towarzysz Stalin nie tylko obronił marksizm-leninizm przed atakami wrogów socjalizmu i przed wszelkiego rodzaju wypaczeniami, ale twórczo rozwinął go w nowych warunkach, ujednolajając bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego.

Towarzysz Stalin nie tylko obronił marksizm-leninizm przed atakami wrogów socjalizmu i przed wszelkiego rodzaju wypaczeniami, ale twórczo rozwinął go w nowych warunkach, ujednolajając bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego.

Towarzysz Stalin nie tylko obronił marksizm-leninizm przed atakami wrogów socjalizmu i przed wszelkiego rodzaju wypaczeniami, ale twórczo rozwinął go w nowych warunkach, ujednolajając bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego.

Towarzysz Stalin nie tylko obronił marksizm-leninizm przed atakami wrogów socjalizmu i przed wszelkiego rodzaju wypaczeniami, ale twórczo rozwinął go w nowych warunkach, ujednolajając bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego.

Jednocześnie towarzysz Stalin poddał surowej krytyce poglądy stojące na gruncie fetyszyzacji praw ekonomicznych, głoszące bezsiłność społeczeństwa w obliczu żywiołowego działania tych praw.

Zadaniem budowniczych komunizmu i socjalizmu jest gruntowne poznanie wymagań obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu po to, aby poznać i wykorzystać je i zastosować w budownictwie socjalizmu i komunizmu.

Przeprowadzona przez towarzysza Stalina głęboka analiza charakteru obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu ma znaczenie nie tylko dla działaczy w Związku Radzieckim, ma ona głębokie, podstawowe znaczenie dla nas, dla krajów budujących socjalizm. Walka o gruntowne poznanie obiektywnych praw ekonomicznych po to, aby je wykorzystać dla budowy społeczeństwa socjalistycznego jest obowiązkiem wszystkich działaczy państwowych, partyjnych i gospodarczych, a błędne przekonanie, że władza ludowa „może wszystko”, może dowolnie zmieniać i kształtować prawa ekonomiczne, mogłoby tylko utrudnić i zahamować postęp ku socjalizmowi. Podobnie konieczne jest zwalczanie poglądów o bezsiłności społeczeństwa wobec żywiołowego działania praw ekonomicznych, za którymi kryje się u nas często oportunizm i uleganie wpływom ideologii burżuazycznej.

Towarzysz Stalin przy pomocy głębokiej analizy marksistowskiej odkrył i w sposób naukowy i wyczerpujący sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne wspólnego socjalizmu. Dzięki temu odkryciu ekonomia polityczna socjalizmu wniosła się na nowy, wyższy poziom, a marksistowska nauka o imperializmie została wzbogacona i rozwinęta zgodnie z nowymi warunkami historycznymi.

Towarzysz Stalin przy pomocy głębokiej analizy marksistowskiej odkrył i w sposób naukowy i wyczerpujący sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne wspólnego socjalizmu. Dzięki temu odkryciu ekonomia polityczna socjalizmu wniosła się na nowy, wyższy poziom, a marksistowska nauka o imperializmie została wzbogacona i rozwinęta zgodnie z nowymi warunkami historycznymi.

Droga do komunizmu

Historyczne na miarę światową znaczenie posiada sformułowanie przez towarzysza Stalina w pracy pt. „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” warunków przejścia od socjalizmu do komunizmu. Droga od socjalizmu do komunizmu prowadzi poprzez nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej przy przeważającym wzroście produkcji środków wytwórczych, poprzez podniesienie własności kolchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej w drodze stopniowych przejść, realizowanych z korzyścią dla całego społeczeństwa, stopniowego zastępowania obrotu towarowego wymianą produktów, — wreszcie poprzez kulturalny rozwój całego społeczeństwa, który by zabezpieczył wszystkim członkom społeczeństwa wszechstronny rozwój zdolności fizycznych i umysłowych. Rozwinęła przez towarzysza Stalina porównywalną perspektywę zapewnienia wszystkim członkom społeczeństwa możliwości otrzymania dostatecznego wykształcenia, aby mogli stać się czynnymi działaczami życia społecznego i aby mogli swobodnie wybierać zawód, a nie być przytłumieni na całe życie do jednego zawodu, perspektywa skrócenia dnia roboczego do 6, a później nawet do 5 godzin, wprowadzenia obowiązkowego powszechnego wykształcenia politechnicznego, zasadniczego polepszenia warunków mieszkaniowych, co najmniej podwojenia placu realnych robotników i urzędników — to głęboko humanistyczny, pełny treści i przepojony troską o człowieka program budowy komunizmu.

Z ŻYCIA PARTII

Jakie wnioski płyną z konferencji partyjnej w Zakładach Sodowych?

Niezmiernie ważnym politycznym wydarzeniem dla organizacji partyjnej przy Zakładach Sodowych...

zala jednak, że organizacja partyjna przy Zakładach Sodowych posiada w swej pracy również i bardzo poważne braki...

Najlepszym dowodem jak poważnie grupy partyjne mogą wpłynąć na wykonanie planu...

Delegaci na konferencje dzielnicowe

Organizacje partyjne wybierają obecnie spośród najlepszych towarzyszy delegatów na konferencje dzielnicowe i powiatowe...

Tow. WŁADYSŁAW KUBIK pracuje jako galwanizator w Krakowskich Zakładach Przemysłu Gumowego...

Tow. JANINA MATULA miała nie lekką młodość. Pracując w krakowskich fabrykach cukrowniczych...

Tow. Adamska i Adamowska mieszkają w fatalnych warunkach — pomaga im w uzyskaniu mieszkań — mimo że sama dotychczas ma złe warunki mieszkaniowe...

Zjazd absolwentów Technikum Komunikacji

Ostatnio odbył się w Krakowie Pierwszy Krajowy Zjazd Absolwentów Technikum Komunikacji — Dział Bezpieczeństwa Ruchu Pociągów i Teletechniki...

W dalszym ciągu obrad głos zabierali poszczególni słuchacze Technikum, którzy ujawili w dyskusji szereg braków w programie nauczania...

ry zaczynający od nauki w Technikum Kolejowym doszedł, do kwalifikacji inżyniera...

SPORT

Po naradzie dzielnikarzy sportowych

Prasa sportowa włącza się do walki o przełom w sporcie polskim

Około 500 tys. nakładu liczy dziś fachowa prasa sportowa w Polsce...

oderwanie sportu od życia codziennego, nieumiejętność wychowawczego oddziaływania na sportowców...

Przebiegający w tym czasie w Zakopanem trenują narciarze Polski, NRD i Węgier

Na wspólnym obozie w Zakopanem trenują narciarze Polski, NRD i Węgier

W Wojewódzkim Ośrodku Kultury Fizycznej w Zakopanem panuje ożywiony gwar i ruch...

Warunki treningowe w czasie trwania obozu nie są łatwe za względu na małą ilość śniegu...

W pełnej koleżeńkiej atmosferze narciarze polscy i NRD nie tylko przeprowadzają treningi, lecz również brali udział w pracach nad ulepszeniem warunków treningowych.

Praga — Warszawa 10:0 w tenisie stołowym

WARSZAWA. — W sobotę 20 bm. przebywający w Polsce najlepsi pingpongści czeskosłowaccy...

Jedynie Gajowi udało się wygrać jednego seta z Vana. Wyniki poszczególnych spotkań:

„Na lodzie”

W tym roku hokeiści polscy mogli wcześniej wyjść na lod, niż to było w latach ubiegłych...

Kolejarz (Warszawa) zdobył „Puchar Polski”

WARSZAWA. — Ostatni mecz „Pucharu Polski” rozegrano w niedzielę w Warszawie...

Piękne zwycięstwo koszykarzy Gwardii

Ostatnie spotkanie ligowe rozegrane w niedzielę w Krakowie pomiędzy zawodnikami grupy poznańskiej Stałą a krakowską Gwardią...

Hokeiści wyjechali do Berlina

W sobotę 20 bm. w godzinach wieczornych wyjechała do Berlina ekipa hokeistów polskich...

CO? GDZIE? KIEDY?

Grudzień 22. Teatry: Teatr im. Słowackiego, Teatr Młodego Widza, Teatr Repedycyjny, Teatr Groteska, Teatr Satyryków. Kina: Apollo, Sztuka, Warszawa. Radio: 14.35: Muzyka rozrywkowa...

XI Sesja Miejskiej Rady Narodowej w Krakowie

Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Krakowie zawiadamia, że XI zjazdowa sesja Miejskiej Rady Narodowej w Krakowie odbędzie się w wtorek...

Jeden z narciarzy przy poprawianiu rozbiegu na skoczni w Kościelisku

panego. Drużyna Węgier liczy 28 osób, a na jej czele stoi Elnar Garlathy. W NASTROJU PRZYJAZNI I WSPÓLPRACY. Dzień pracy obowizców rozpoczyna się kilkunastomutową gimnastyką...